

Nüüd arvas naene, et küll hää oleks, kui nad omale veel ühe lehma ja hobuse sooviksid. „Mu naene,“ ütles jälle mees ja kõlistas raha, mis püksi taskus oli üle jäänud. „Mis tarwis tahame nii tühja asja pärast oma soowimise ära anda! Lehma ja hobuse wõime juba niisamuti saada.“

Dige, juba ühe aasta pärast oliwad lehm ja hobune ära teenitud. Mees õerus rõõmsa meelega läsi ja ütles: „Waata, nüüd oleme jälle ühe aasta oma soowimist hoidnud, ja ometi kõik saanud, mis soowisime. Kas meil ei ole õnne!“ Aga naene püüdis meest nii kaugele wiia, et ta üks kord oma soowimist awaldaks.

„Ma ei saa enam sinust arugi, nii oled sa teiseks läinud,“ ütles ta pool pahaselt. Enne laebasid ja oigasid ja ikka ja soowisid enesele seda ja teist ja nüüd, kus sa seda saada wõid, mis sa tahad, waevad ja koormad ja ennast, oled kõigega rahul ja rased kõige kaunimad aastad mööda minna. Sa wõid minu pärast kuningaks, keisriks, suureks herraks, rikkaks, wägewaks talupojaks saada kõik künad wõiksid sul täis raha olla — aga ometi ei taha sa otsust wõtta, mis omale pead soowima.“

„Jäta oma tagaajamine ja punnimine,“ wastas mees. „Meie oleme veel noored mälemad, ja elu on pikk. Üks ainuke soowimine on sõrmuses. See on pea soowitud, kes teab, mis meile edespäidi wõib juhtuda, kus meil sõrmust tarwis on. Kas meil siis puudus on mõnest asjast? Kas me ei ole sest saadik, kui meil sõrmus on, juba nii jõulaks saanud, et kõik inimesed imets panewad? Selle pärast

ole mõistlik. Sa wõid ju aega mööda seda enam järele mõelda, mis enestele peame soowima.“

Sellega oli kõne esiteks otsas. Oli ka tõeste nõnda nagu oleks sõrmusega täis õnnistus majasse tulnud. Kõlmed, aidad ja lambrid saiwad aast-aastalt enom täis, ja mõne hää aasta pärast oli waesest talupojast rikas mees saanud, kes päew päewa kõrwa sulastega tööd tegi ja toimetas, nagu tahaks ta terwet ilma oma alla saada, aga õhtul rahuliseft ja waguseste maja ukse ees istus ja enesele „tere õhtut“ soowida laskis.

Nõnda läks palju aega mööda. Siin ja sääl, kui abielurahwas kahekeste oma wahel oliwad, tuletas naene mehele sõrmust meelde ja rääkis ühte ja teist, mis soowida. Aga et mees iga kord ütles, aega olewat veel küll, siis rääkis ka naene wiimaks harwemalt sest asjast, kuni see pea sugugi enam ei sündinud. Mees ise keerutas küll mitu korda sõrmust päewa ümber, waatas teda, aga hoidis sääl juures midagi soowimast.

Kolm-, nelikümmend aastat läksiwad mööda, ja talupoeg ja ta naene oliwad wanaks ja halliks läinud, aga ikka ei olnud soowimine soowitud. Wiimaks andis Jumal neile ühel ööl mõlematele õnnsa surma.

Lapsed ja lastelapsed seiswad nende püüfäride ümber, ja kui üks neist sõrmust talupoja sõrmest tahtis ära tõmmata, ütles kõige wanem poeg:

„Eas' isa wõtab sõrmuse hauda kaasa. Ta pidas teda terve eluaja imesalajal wiisil. Su ta alle wiist kaunis mälestus on. Niisama waatas ka